

Kapka a jiskra

Uprostřed lesa byla malá mýtinka a na ní bylo úplné ticho. Slunce svítilo, bylo horko a tráva byla suchá. Na mýtince akorát Petr s maminkou začínali sbírat borůvky na koláč. Byly prázdniny a k těm borůvkovým koláčům patří. A najednou – hop! Z keře vyskočila malá jiskřička. Když dopadla na zem, tráva kolem ní začala hnědnout a kroutit se.

„Jé, to je super!“ zasmála se jiskřička. „Možná ze mě bude velký oheň!“

Jenže než stačila něco zapálit, spadla na ni kapka vody. „Pšššt!“ zasyčela jiskřička a skoro hned zmizela.

„Proč jsi to udělala?“ zamračila se.

Kapka se zasmála. „Protože já pomáhám! Zalévám stromy a květiny, lidé mě mají rádi. Ale tebe ne! Tebe se bojí!“

Jiskřička chtěla něco říct, ale už byla pryč. Zbyl po ní jen malý tmavý flíček v trávě, jak ji Petr rychle uhasil ze svojí cyklistické lahve. Kapka se zatřpytila na slunci a spokojeně se zavrtěla. Jenže pak bylo slunce ještě silnější – a najednou i ona byla pryč!

Vyletěla nahoru, výš a výš, až se ocitla v mráčku. Mráček se zvětšoval a tmavnul, až bum! Objevily se blesky a ozval se velký hrom. Kapka padala dolů mezi tisíci dalšími kapkami. Nejdřív jen lehce ťukaly do listů, ale pak začal pořádný liják.

Pod mýtinou se potok rozvodnil. Voda se valila a brala všechno s sebou – větvičky, listí a nakonec i věci ze zahrad. Jeden z domů patřil i rodině Petra, který na mýtině s maminkou uhasil jiskru a zabránil požáru. Rodiče stáli u dveří a koukali, jak se jim voda hrne dovnitř.

V horním pokoji seděl Petr na stole a brečel. Jeho hračky plavaly ve vodě, počítač byl utopený. „Já už nechci tolik vody,“ vzlykal. Kapka, která kdysi zastavila jiskřičku, teď plavala kolem něj. A najednou jí došlo, že teď nepomáhá. A že teď jí lidé nemají rádi.

Naštěstí opravdu hned přijeli hasiči. Přivezli velké hadice, vodu odčerpali a pomohli rodině vysušit dům. Když bylo všechno pryč, maminka s tatínkem zapálili v krbu oheň, aby bylo zase teplo. Plamínky plápolaly a sušily všechno mokré.

Kapka se zastyděla. „Myslela jsem, že jsem lepší než jiskřička,“ zašeptala. „Ale teď mi právě jiskry pomáhají napravit, co jsem způsobila.“

Od té doby už se nikdy žádné jiskřičce nesmála. Pochopila, že i když jsou jiné, obě jsou důležité – někdy je potřeba voda, jindy oheň. A díky hasičům ani jedna nezpůsobila neštěstí.